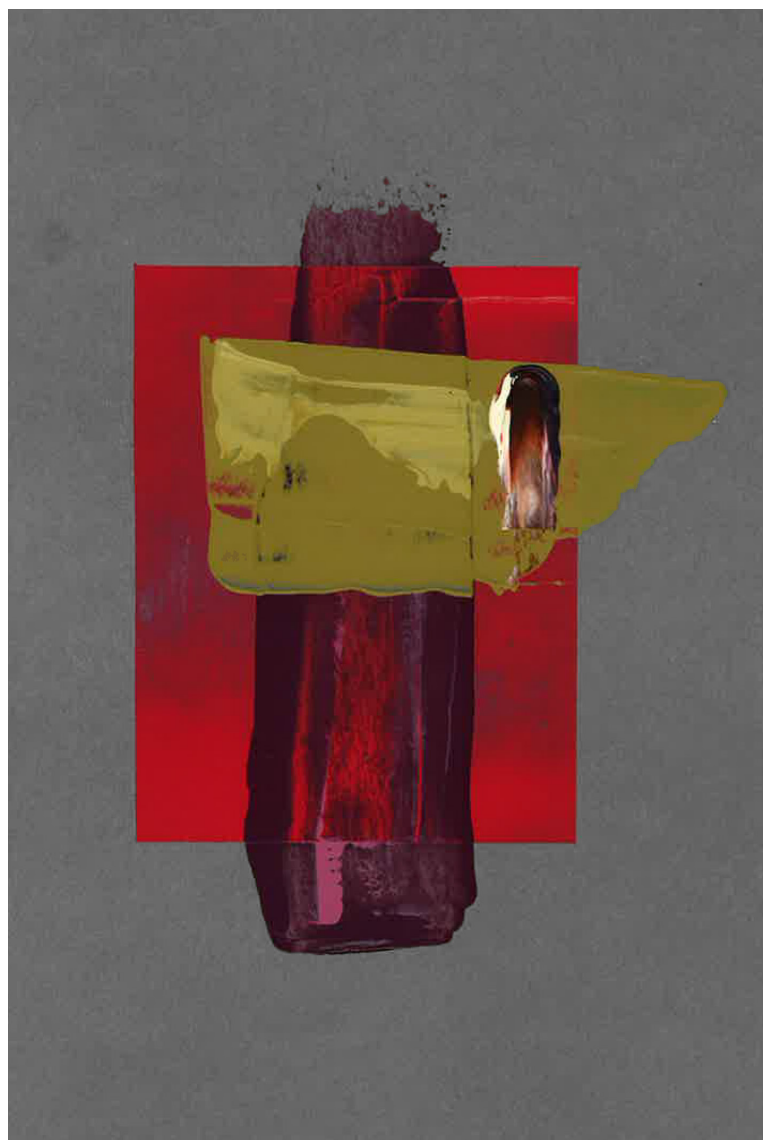

Santa Catalina klooster

Arequipa
Peru

De terugkeer

Het is donker, de tijd loopt langzaam vooruit terwijl ik naar mijn telefoon kijk.
Nog moe van de reis scrol ik de verschillende nieuwsitems naar boven maar merk dat ik niets in mezelf opneem.
In gedachte zit ik bij morgen.
Geïrriteerd kijk ik naar de man die me in deze situatie heeft gebracht.
Hoe hij het voor mekaar krijgt om precies van deze plek het sd-kaartje te breken!

Van de rustige en idyllische kamer lopen we de trap af de drukte in.
Een kleine glimlach verschijnt op mijn gezicht, het is fijn om me weer in deze stad te mogen begeven.
De warmte, geur en de mensen. Alles maakt dat ik me welkom voel in deze Zuid-Amerikaanse stad.
We lopen langs een park, via het overdekte centrum naar Plaza de Armas.

Op het plein is het druk, lachend kijk ik naar een meisje die met een grote ballon speelt.
Ze steekt de straat over en ik schrik. Ik wil haar tegenhouden maar Richard pakt mijn arm.
'Dit is een autovrije zone, weet je nog'.
Opgelucht haal ik adem en we lopen verder.
Aangekomen bij de bestemming vergeet ik even alles en geniet.

Als we terug naar het hotel lopen maken we een kleine omweg.
De drukke straat die de buitenwijken met het centrum van Arequipa verbindt is nog net zo druk.
En de robuuste koloniale muur die kilometerslang voelt heeft nog dezelfde oneffenheden.

Als de wekker 7 uur later gaat schiet ik wakker.
Verbaasd ga ik overeind zitten, ik ben 's ochtends nooit zo snel wakker.
Met alle voorzichtigheid laat ik mezelf uit bed glijden, vandaag ga ik alleen op pad.
Terwijl ik alle benodigde spullen bij elkaar raap hoor ik het getoeter van een stad die op gang komt.

Bij de receptioniste haal ik een ontbijt voor één.
Nieuwsgierig kijkt ze me aan en ik draai me om.
Dromend eet ik mijn ontbijt en schrik wakker.
Richard kijkt me aan met een glimlach en wenst me een fijne dag.
Ik glimlach terug en denk, dat komt wel goed.

Als ik de straat inloop is het gevoel wat ik de eerste keer had anders.
Nu vliegt er een klein vlindertje rond in mijn buik, samen met mij is hij de enige die weet wat ons te wachten staat.
Via de lange robuuste muur loop ik naar de houten deur, die net als toen gedetailleerd is met ijzeren elementen.
Hij staat half open, precies zoals ik het me herinner.

Ik haal diep adem en terwijl ik door de deur loop, beeld ik me in hoe het leven hier honderden jaren geleden in en rond het Santa Catalina klooster was.

Moeders hand

Het is druk in de straten.
Je weet niet waar je heen gaat.
Vast aan je moeders hand loop je door een mist van mensen.
Nog niet besloten of je dit prettig of juist beangstigend vindt.

Langzaam voel je je moeders hand uit de jouwe glijden.
De mist verandert in een nachtmerrie.
Als een lange tunnel waarvan je het einde niet ziet.

Voorzichtig wordt de tunnel breder.
De zonnestralen banen een weg door de duisternis.
Vanaf de verte staren twee vriendelijke ogen je aan.
Je opent je mond en met dat je wilt praten sluit hij zich weer.

De stilte voelt als een warme deken om je heen.
Een warme deken die zich ontfermt over al je emoties.
De zonnestralen raken de muren.
Een nieuwe wereld opent zich.

De stem die gevangen was in je gedachte vindt zijn weg terug naar buiten.
Om je heen veranderen de muren in diep aards rood.
De Cantuta laat heel voorzichtig zijn eerste bloemen zien.
En de vriendelijke ogen nemen je mee.

Je ontspant, het is over.

De wereld binnen een wereld

Voorzichtig open je je ogen.

Van een afstand zie je de eerste zonnestralen zijn weg vinden door de dikke muur.

Het is stil.

Geruisloos beweeg je je naar voren.

Je ziet hoe de oleander boom een voor een zijn bladeren ontspant in het ochtendlicht.

De wind draagt de eerste tonen van het kerkgezag met zich mee.

Het voelt warm, je ogen vallen weer dicht.

Zachte voetstappen komen dichterbij.

De deur opent zich en de geur van versgebakken brood komt je tegemoet.

Binnen stapt een jonge vrouw die je herkent als het meisje wat je meenam.

Het meisje wat is uitgegroeid tot een jonge vrouw.

Een vrouw die net als jij deze wereld als thuis beschouwt.

Voorzichtig spreid je je vleugels.

Langzaam laat je je leiden door de rood gekalkte straten.

De straten zijn smal, smaller dan alle andere straten die je ooit kende.

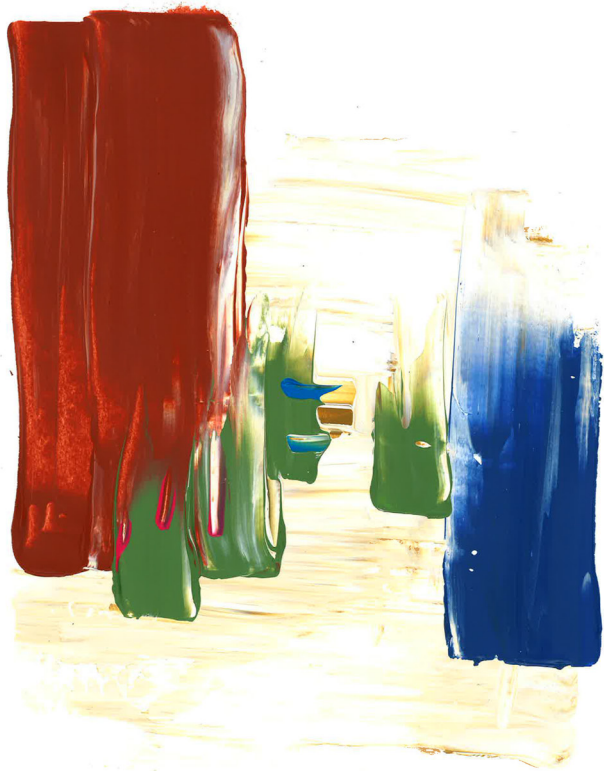
Ze zijn omgeven door oleander bomen die overladen zijn met fuchsia kleurige bloemen.

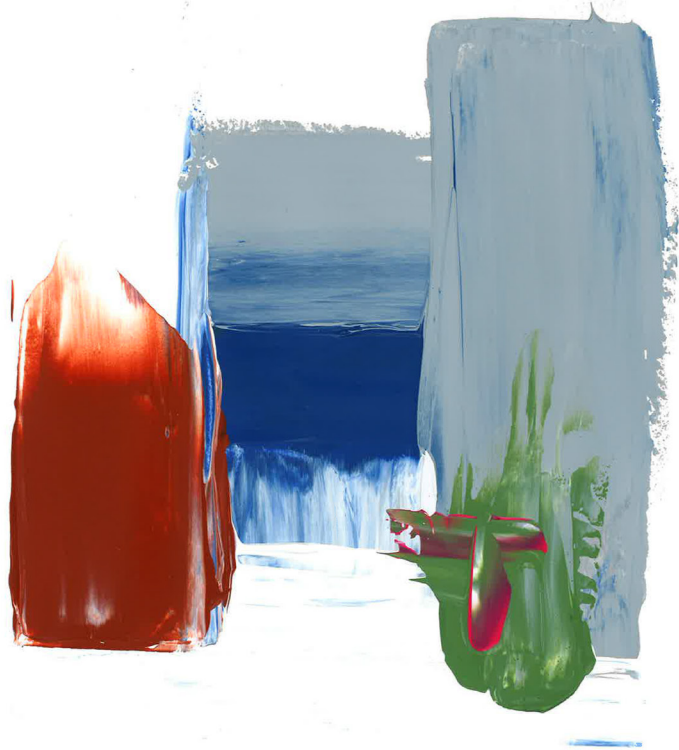
Door Cantuta's die met hun langwerpige roze bloemen afsteken tegen de rood bekalkte gevels.

Je ziet hoe de jonge vrouw samen met de andere nonnen met liefde de bladeren van de coca plant selecteren.

Één voor één worden ze in een mand gelegd en omgezet naar thee.

De dag kan beginnen.

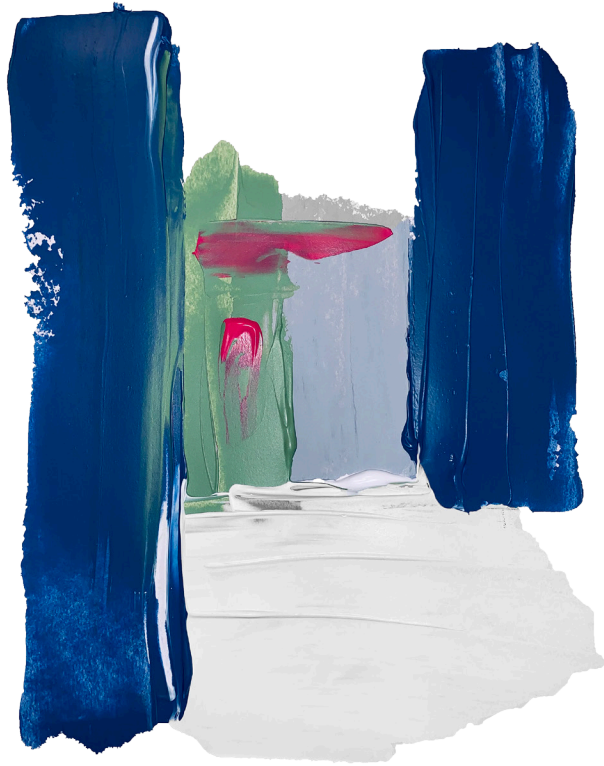

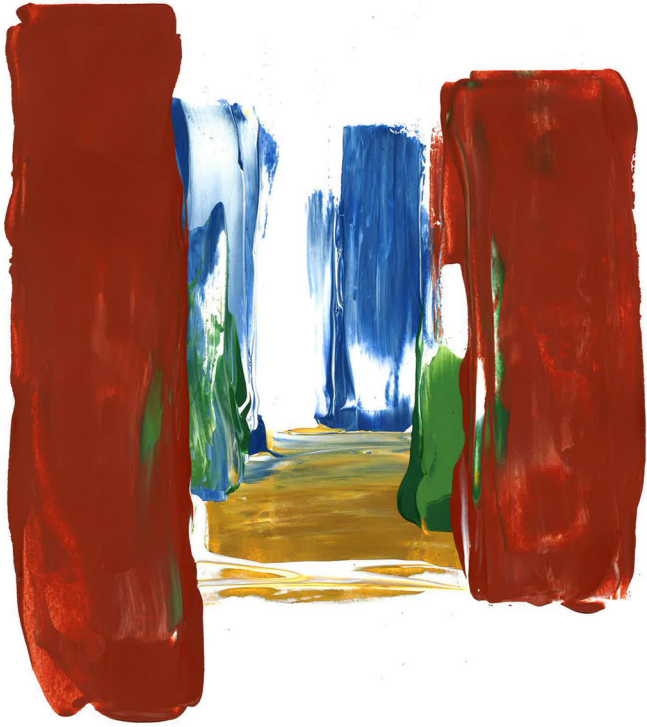

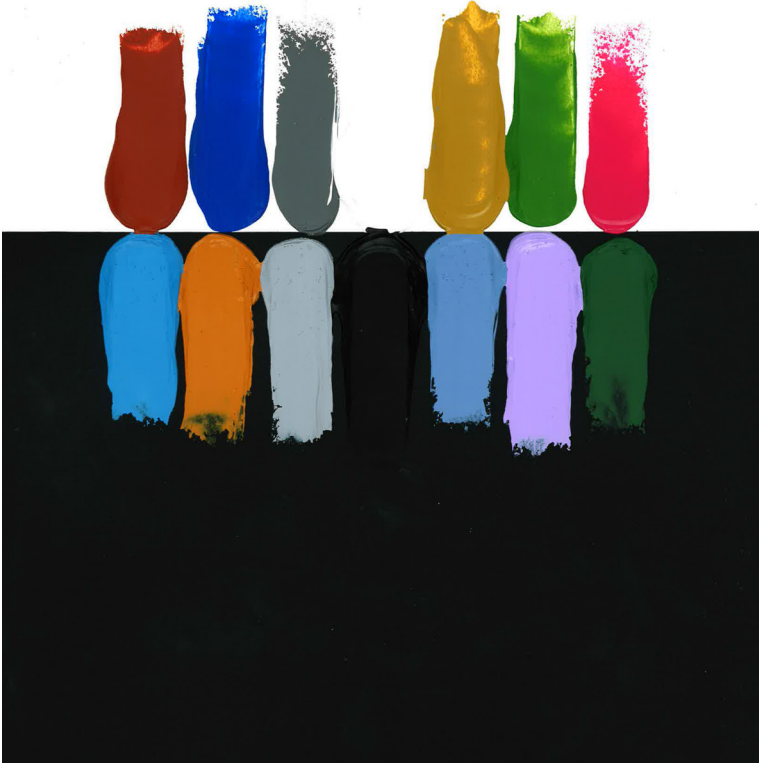

Geruchten

Geruchten.

Geruchten dat hier in deze stad een stad is toegevoegd.

Zou het waar zijn?

De hoek om, via de bekende weg loop ik verder.
In de verte zie ik het aankomen, een verandering.

Het is drukker, niet bedrukkend.
De herkenbare deur staat open maar ik loop door.

De muur is opengebroken.
Mensen lopen in en uit.
Auto's, uitlaatgassen, getoeter.
De rust is weg.
Niemand kijkt ervan op.

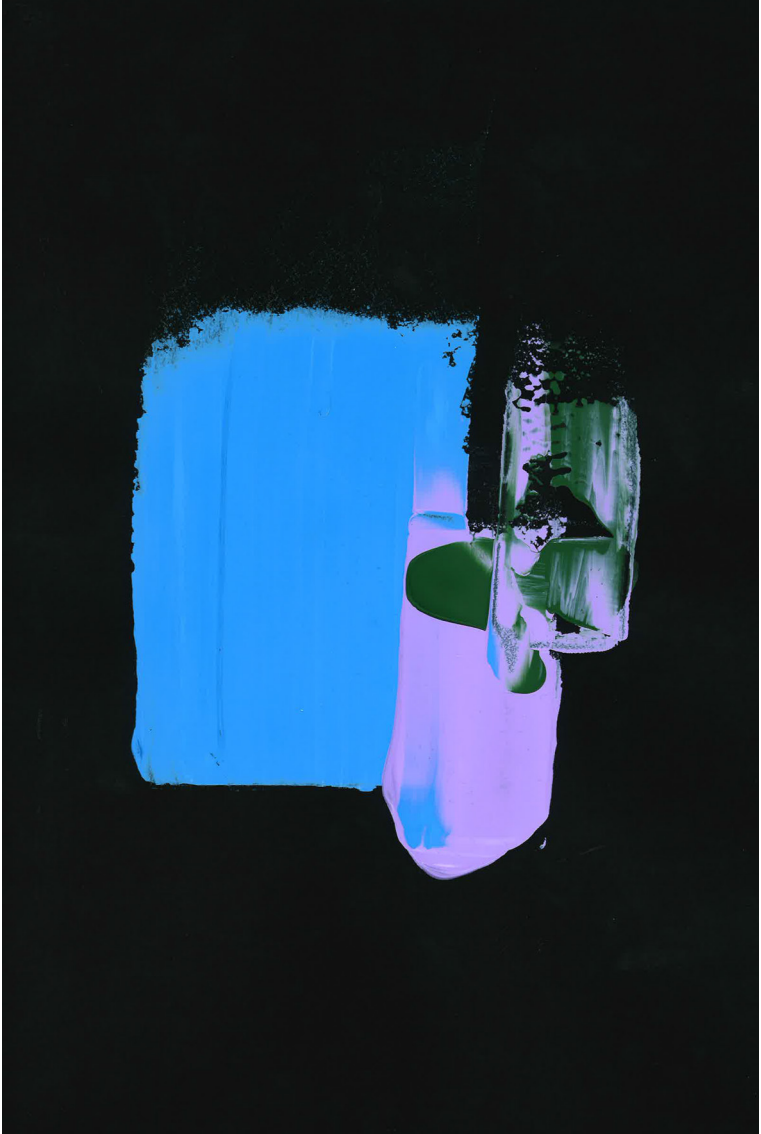
Het is vreemd, niet herkenbaar.
Andere kleuren, ander gevoel.

De straat heeft zich binnen gedrongen.
Als een bulldozer door de ruimtes.

Ik sluit mijn ogen

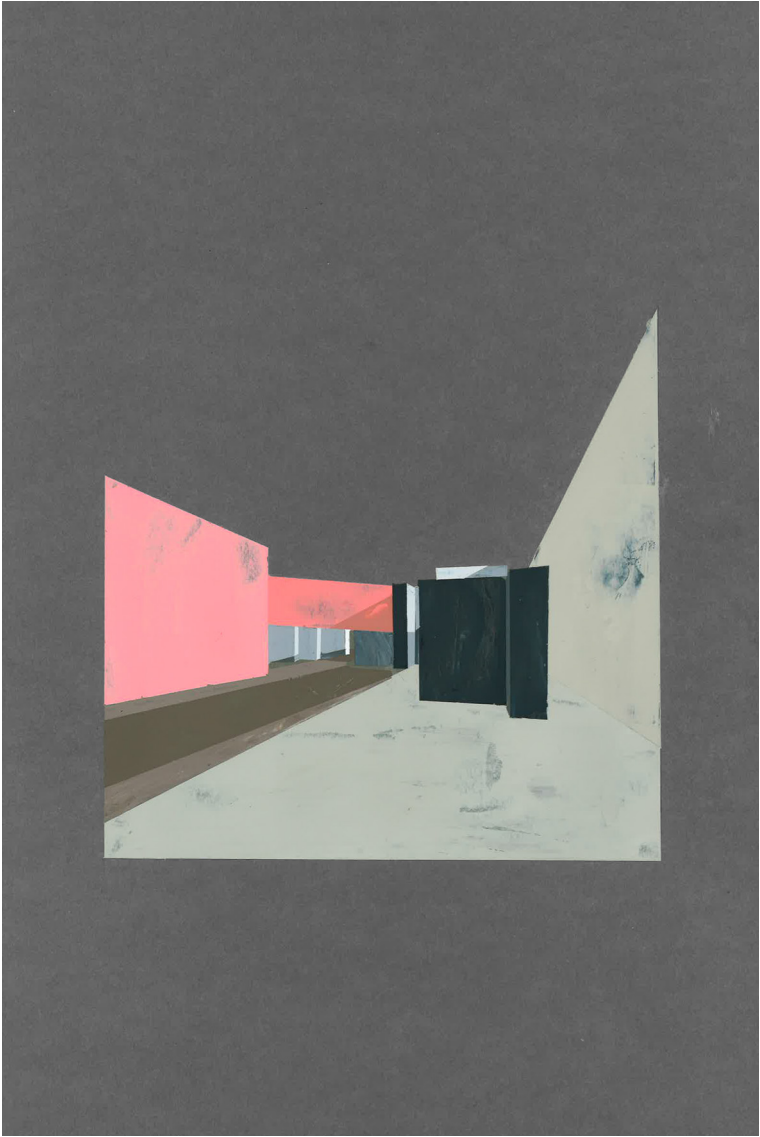

Ik sluit mijn ogen.

Ik verbeeld me een plek waar het anders is.
De drukte de rug wordt toegekeerd .

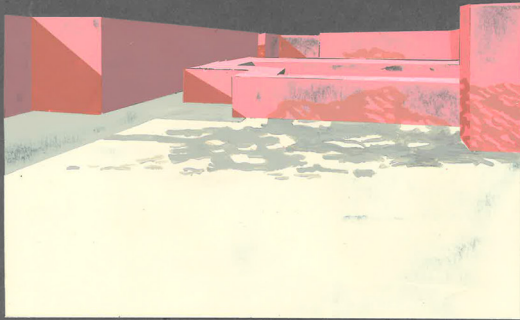
Een wereld die boven het lawaai uit zweeft.

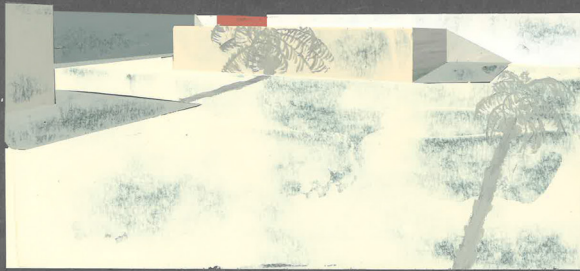
Waar geen stedeling ooit komen zal.

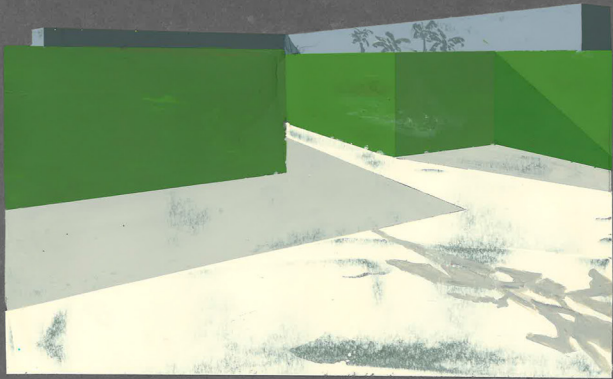

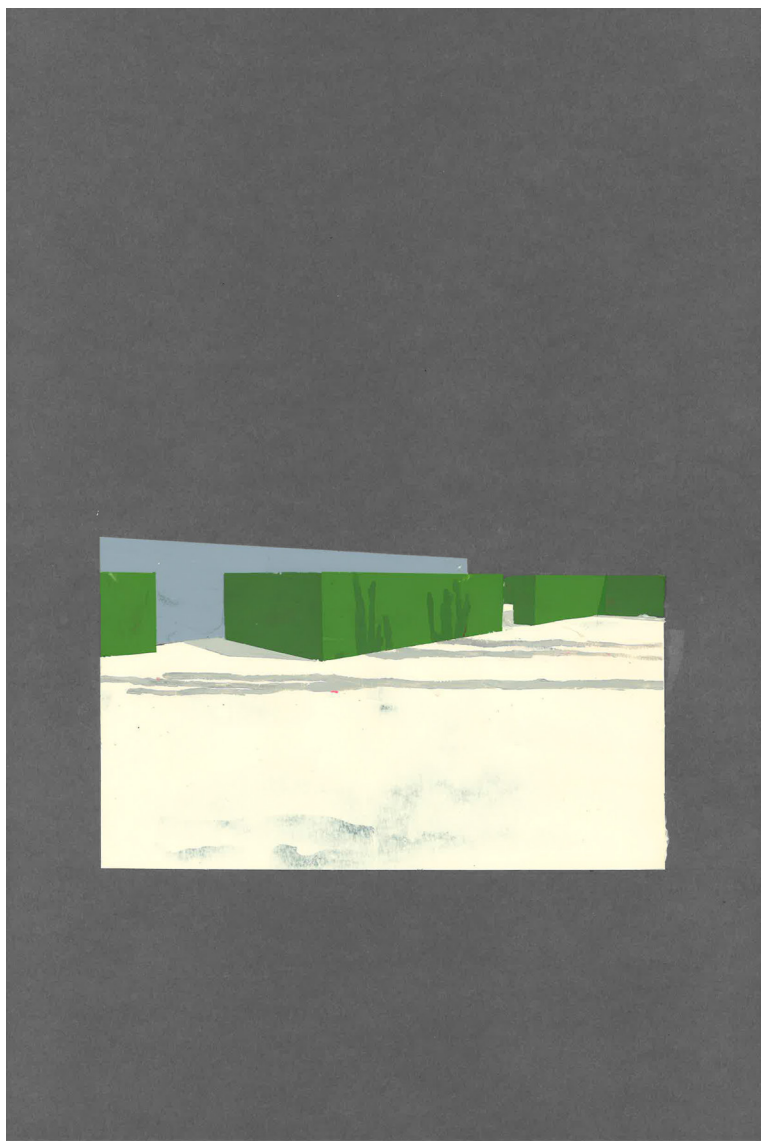

Academie van Bouwkunst Rotterdam

September - December 2019

Nicky Schakelaar

Architectura & Natura

